

*Mulțumesc,
domnului Felix Pătrășcanu - FAN Courier,
pentru gestul nobil și generos
de a susține financiar apariția acestei cărți.*

Mariana Rogoz Stratulat

Amăgirile nemuririi

E I K O N

București, 2019

Stratulat: Mariana Rogoz Stratulat, Castanii orbi, ed. Rafet, Râmnicu Sărat, 2016

Ionel Bota, Structuri afective și imagism reflexiv în poezia Mariane Rogoz Stratulat, Fantezii lirice în nopțile cu maci albaștri, ed. Rafet, Râmnicu Sărat, 2016

Mioara Bahna, Dintre sute de femei... - prezențe feminine în scrisul românesc actual -, Satisfacția unității - Mariana Rogoz Stratulat: *Aproape Unul*, ed. TIPOMOLDOVA, Iași, 2016, pag. 173-174

Cezarina Adamescu, Peisaje cu și fără castani, Întâlniri definitorii, ed. InfoRapArt, Galați, 2017

Cezarina Adamescu, Poezia feminității manifeste, Întâlniri definitorii, ed. InfoRapArt, Galați, 2017

Ionel Bota, Între coroana de spini și mantia crinului regal. Alte însemnări despre lirica Mariane Rogoz Stratulat, Sintagme literare, 2017

Cuprins

Cuvânt de însoțire, de Diana Vrabie ...	5
Încotro?	13
Pelerin prin noaptea mea	15
Alunecă tăcerea... ..	17
Privind printr-o scoică	19
Când... ..	20
Delir autumnal	21
Amurg	25
Aseară	27
Dama de Treflă	29
Visul unei nopți de ceară	33
Atunci m-am născut!	35
Poem cu mine	37
Apoi... ..	38
Însingurare	39
Mă mint... ..	41
Îmi caut umbra	42
Ultima țigară	43
Resemnare	45
Rătăcire	47
Timpul trece prin mine... ..	49
Renaștere	53
Tăcerea timpului	54
Amăgirile nemuririi	57
Cărare pustie	59

Pe strada mea, cândva...	61
Poemul de seară	63
Fără Tine	67
Un joc de-a viața	69
Depart de tine...	71
Spune-mi...	72
În afara timpului	74
...mă rog, mă ascult, mă trăiesc.....	76
Mă iartă	78
În fața oglinzii	80
...mi se pare infinită...	85



Mariana Rogoz Stratulat

Profesor gradul I de Limba și Literatura Română, membră în Liga Scriitorilor din România, filiala Vrancea.

Face parte din Asociația Universul Prieteniei, Iași și din Asociația Scriitorilor Români din Austria.

A publicat 14 plachete de versuri și o carte pentru copii, fiind prezentă în multe volume antologice. A primit o serie de premii, distincții și diplome literare și de merit.

Când...

Când timpul ne privește
de dincolo de margini,
mai supraviețuim în ierburi,
în toamnele târzii,
în cântul vechi al serii,
în dimineți pustii.

Când valul mării geme
izbindu-se de țărm,
mai respirăm o oră
fugind prin veșnicii.

În liniștea tăcerii
ne scufundăm tristeți,
ne îngropăm iubirea
în maci și în scaieți.

Când smulgem amintirea
din ultimul cuvânt,
doar Dumnezeu mai plânge
pe treptele de vânt.

Amăgirile nemuririi

Delir autumnal

E seară și mi-e frunză...

Orașul e pustiu...
Agonizează luna pe stâlpul infamiei.
Pe caldarâmul veșted,
cu găuri în obraz,
pășesc himere hâde -
alai de frunze moarte ce sar peste
pârleaz.
Merg să se-nchine la templu
din izlaz,
să bea ceai de cucută,
să-nnoade sentimente -
neliniști ce pândesc iubirea efemeră
și dorul din pervaz.

E frunză și mi-e nor...

Oglinzile sunt oarbe
și devorează lacom bucăți
grele de cer
căzute dintr-un lac.

În cuibul nebuniei ard
felinare roșii cu gene de noroi
și ochi striviți
de ploi.

Copacii plâng mistere,
rugina curge-n picuri;
o umbră se răsfață în cripta
de granit.
Tăcere, întuneric...

E totul... E nimic...



Amăgirile nemuririi

Amurg

Lumina se destramă în lacrimi și în sori,
îmi tulbură cuvântul,
mă-mbracă în ninsori.

O umbră albă trece
cu șoaptele-n spinare.
Suspină lung pădurea;
cireșii mor în floare.

Mi-e viață și mi-e cer.
Din piept îmi cade-o frunză.
Biserica de lemn se-aprinde și se stinge,
uitată sub povara icoanelor pe pânză.

Un înger se agață de melcii
din fereastră,
aruncă focul sacru
în turla-nlăcrimată.
Copacii-ngenunchează, corăbiile dorm,
î închide ochii vara;
mi-e liniște, mi-e somn.

Mi-am luat visul cu mine
 închis într-o clepsidră.
 Nisipul nu mai curge, deșertul s-a topit.

Lumina cântă iar, zburdând
 pe portative.
 Doar vântul o îngână
 și-oceanu-n asfințit.

Aseară

Aseară am aninat câțiva ochi
 în nukul din grădină.
 Priveau cu lăcomie zorile și
 moartea mea.

Tăcerea din Scriptură
 mi-a fost minciună și tortură,
 am scris-o cu migală
 pe-o aripă de vultur,
 pe glezna unui miel
 și pe cărarea
 din noaptea fără lună.
 Cuvântul strălucește în epopeea
 scrisă pe-un inel.

Mi-a fost greu să mă citesc
 în femeile
 ascunse în somnul din copac,
 să mă desenez în urmele ce tac
 sub nukul din grădină.